



BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகளில் பெண்ணுடலரசியலும் மொழியும் Language and Female Body Politics in Malathi Maithri's Poems

பூபதி க

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பியல் துறை,
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், சீனிவாசவனம், குப்பம், ஆந்திர மாநிலம், இந்தியா - 517 426.

Boopathi G

Ph.D. Tamil, Department of Tamil Language and Translation Studies, Dravidian University,
Srinivasavanam, Kuppam, Andhra Pradesh, India – 517 426, E-Mail: boopathig421@gmail.com

Abstract

Literary critical Theories serve as the essential keys to unlocking a nuanced and profound understanding of literature. Within the contemporary Tamil intellectual landscape, Feminist Theory has secured a prominent position, sparking significant critical discourse. Research surrounding women and feminist writings continues to evolve across various Scientific and Linguistic disciplines, including Psychology, Anthropology, Eco - feminism, Biology and Linguistics. This paper attempts to elucidate how radical feminism - a critical evolutionary stage of feminist thought - operates through the framework of Jacques Lacan's psychoanalytic linguistics (deconstruction) within Malathi Maithri's poems, a pioneering contemporary Tamil feminist writer. Furthermore, this study examines how linguistic symbols, historically weaponized as instruments of patriarchal ownership, are subverted to challenge phallogocentric discourse and articulate the complexities of female body politics.

Keywords : Malathi Maithri, Jacques Lacan, Radical Feminism, Body and Language politics, Gender politics and trouble

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளே நாம் இலக்கியங்களை மிகவும் நுட்பமாக அறிந்துக்கொள்ளப் பயன்படும் திறவுகோல்கள். அதிலும் இன்றையத் தமிழ்ச்சூழலில் குறிப்பிடத்தகுந்த விவாதமாகப் பெண்ணியக் கோட்பாடு தனக்கென ஓர் குறிப்பிட்ட இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. உளவியல், மானுடவியல், சூழலியல், உயிரியல், மொழியியல் எனப் பலத்துறைகளில் பெண்களைக் குறித்தும், பெண்ணிய எழுத்துகள் குறித்தான ஆய்வுகளும் அறிவியல் மற்றும் மொழிசார்ந்து தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. அத்தகைய பெண்ணியத்தின் வளர்ச்சிப் படிநிலையான தீவிரவாதப் பெண்ணியம், தமிழ் இலக்கியப் பெண்ணிய எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகளில் மூலக் லக்கானுடைய மொழி சார்ந்த உடம்பகுப்பாய்வியல் அடிப்படையில் (சிதைத்தல்) எந்த அளவில் செயல்படுகிறது என்பதையும், ஆணாதிக்க உடைமைப் பொருளாக இருந்து வரும் மொழிக் குறியீடுகள் எவ்வாறு ஆணாதிக்கக் குறியீட்டின் எதிர்நிலையில் நின்று பெண்ணுடலரசியலை பேசுகிறது என்பதையும், இந்தக் கட்டுரை விளக்க முற்படுகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: மாலதி மைத்ரி, மூலக் லக்கான், தீவிரவாதப் பெண்ணியம், உடலரசியல், பாலியல் அரசியல், மொழி அரசியல்.

முன்னுரை

மொழி என்பது குறியீடுகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பு. மனித மனத்திற்கும் மூளைக்கும் இடையில் மொழிக் குறியீடுகளால் ஆன ஒரு சங்கேத உறவு (coding system) பாலம் போல் செயல்பட்டு தனக்கானப் பொருள் தளத்தை உருவாக்கித் தருகிறது. அத்தகைய மொழிக் குறியீடுகளுக்கான சங்கேத

உறவுகளைப் பண்பாடு தான் உற்பத்தி செய்கின்றது. இதனால்தான் மொழியானது பண்பாட்டு அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. தொடக்கக்காலப் பெண்ணியத்திலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கும் தீவிரவாதப் பெண்ணியம், பெண்ணின் உடல் குறித்தான அரசியலை விரிவாக அலசி ஆராய்கிறது.



பெண்ணின் உடல் மீதான ஆணாதிக்கக் குறியீட்டு நிலை பிம்பங்கள் தீவிரவாதப் பெண்ணிய எழுத்துகளால் எவ்வாறு தகர்த்தெறியப்படுகிறது என்பதையும், ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட மொழிநிலை குறியீட்டு உலகில், தனக்கானவொரு இடத்தையும், பொருள்தளத்தையும் எவ்வாறு இந்தத் தீவிரவாதப் பெண்ணிய எழுத்தாளர்கள் உருவாக்குகிறார்கள் என்பதையும் இக்கட்டுரை ஆய்கிறது. இதனால், பொதுவானதொரு பொருள்நிலைதளம் என்ற நிலையிலிருந்து விலகி மொழியினது மெய்ப்பொருளைக் காண்பதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படும். லக்கானின் மொழி உளப்பகுப்பாய்வியல் கூறும் ஆண் மைய மொழிக்குறியீட்டு நிலையானது, மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகளில் எதிர்க்குறியீட்டு நிலையில் எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தீவிரவாதப் பெண்ணியத்தின் தோற்றம்

பெண்ணியத்தின் இரண்டாம் அலையானது, உலகை உலுக்கிய இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டம் என்பதால், 1967 – இல் ‘பாலியல் வேறுபாடு காட்டக்கூடாது’ என்ற ஆணையை அமெரிக்கா பிறப்பித்தது. 1967 – இல் சிக்காகோவில் நடந்த தேசிய மாநாட்டில், பெண்கள் உரிமைக் குறித்த சிக்கல்களைப் பேச ஜோ ஃப்ரிமேன் மற்றும் சுலாமித் ஃபயர்ஸ்டோன் ஆகிய இருவருக்கும் அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. அதனால், ஃபயர்ஸ்டோன் நியூயார்க்கில் ‘தீவிரவாதப் பெண்கள்’ (Radical Womens) என்ற அமைப்பை முதன்முதலாகத் தொடங்குகிறார். இதுவே தீவிரப் பெண்ணியத்தின் முதற்கட்டத் தொடக்க நிலையாகும்.

அதன்பின், இதே போன்ற பல்வேறு அமைப்புகள் அமெரிக்கா முழுவதுமே தோற்றம் பெற்றன. 1969 – ல் ஃபயர்ஸ்டோன் “நியூயார்க் தீவிரவாதப் பெண்ணிய இயக்கம்” என்ற அமைப்பையும் நிறுவினார். அமெரிக்காவில் 1960 முதல் 1970 வரையிலான காலகட்டம் பெண்ணியத்தின் தீவிரவாதக் காலகட்டமாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்தியாவிலும் தமிழ்ச்சூழலிலும் தீவிரவாதப் பெண்ணியம்

இவ்வாறாகப் பரவிய பெண்ணுரிமை இயக்கங்கள், காலனிய ஆதிக்க இந்தியாவிலும் பரவியது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் பாலியல்

வன்கொடுமை, மத அடிப்படையிலான ஒடுக்குமுறை, ஆண்களைச் சார்ந்தியங்கும் சட்டங்கள், சமமற்ற ஊதியம் என்பவற்றை எதிர்க்க இயங்கிய பெண்ணுரிமை இயக்கங்கள், இந்தியாவில் வேறுவிதமாக அறியப்பட்டிருந்தது. இந்தியாவில் இதன் அணுகுமுறை வைதீக அடிப்படையில் அமைந்திருந்த பெண்ணடிமைக் கூறுகளைக் களைய ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்த இயக்கமாக வேறுபட்டிருந்தது. அதிலும் இதுபோன்ற இயக்கங்கள் (ஆரிய சமாஜம், பிரம்ம சமாஜம் போன்றவை) பலவும் ஆண்களாலேயே முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்தது.

வங்காளத்தில் ஏற்பட்ட இந்த விழிப்புணர்வு இந்தியா முழுவதும் பரவி தமிழ்நாட்டில் பெரும் வீச்சாகத் தோற்றம் பெற்றது. வேதநாயகம் பிள்ளையைத் தொடர்ந்து பாரதியார், பெரியார், திரு.வி.க, அண்ணாதுரை, முத்துலட்சுமி ரெட்டி, கோதைநாயகி அம்மாள், மூவலூர் இராமாமிர்தம், பாரதிதாசன் முதலியோரால் பெண் விடுதலைக் கருத்தாக்கங்கள் தமிழில் வேகமாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. “நவீனத் தமிழ்ச் சூழலில் அம்பை, குட்டி ரேவதி, சுகிர்தராணி, மாலதி மைத்ரி, லீனா மணிமேகலை, மங்கை முதலிய பெண் எழுத்தாளர்கள் இத்தகையத் தீவிரப் பெண்ணியல் சிந்தனைகளைப் பல்வேறு விமர்சனங்களுக்கு நடுவில் முன்னெடுத்துச் செல்ல முயன்று வருகின்றனர்” (பஞ்சாங்கம்:231:2016).

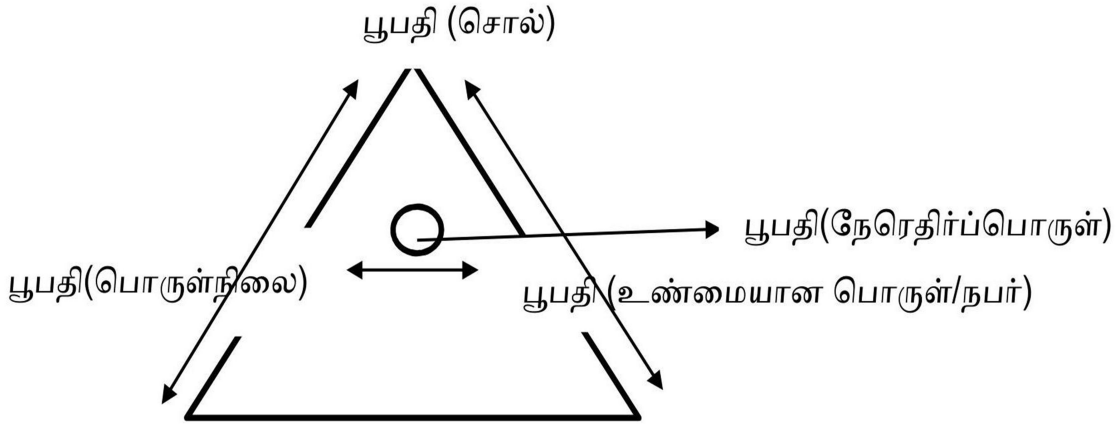
லக்கானின் குறியீட்டு உலகம்

மனிதன் தன்னைத்தானே அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளவும், பிறரை மற்றவையாக அடையாளப்படுத்திக் காணத் தேவையான சுயம் (self), மொழி மூலமாகத்தான் பெறப்படுகிறது. மனிதத் தன்னிலைக்கு உருவாகும் ஆசைகள் கூட மொழியின் சொல்லாடல் மூலம்தான் உருவாகிறது. ஆசைக்கும் யதார்த்தத்திற்கும் முரண் முற்றும்போது நனவிலி மனத்தின் ஆதிக்கம் நிலைபெறுகிறது. இதைத்தான் லக்கான் “The Unconscious is structured like language” என்ற புகழ்பெற்றத் தொடராக அமைக்கிறார். நனவிலி மனமும் மொழியும் எவ்விதமான தர்க்கத்திற்கும் உட்படாதவை. எந்த விதிகளுக்கும் ஆட்படாதவை. ஒருவேளை விதிகள் இருந்தாலும் அவற்றை மீறித் தன்னைத் தானே புதுப்பித்துக் கொள்ளும் இயல்புடையன. அதாவது, நனவிலி மனத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட ஆசைகள்தான் அறிவு மனத்திலும், இலட்சிய மனத்திலும் நம்மை இட்டுச்செல்கிறது.

உண்மையில் நனவிலி மனத்தின் ஆழ்மனப் பகுதிகளை நம்மால் உறுதியாக அறிந்துகொள்ளவோ, பொருள்புரிந்து செயல்படவோ முடியாது. நாம் பெரும்பகுதியான ஒழுங்கின்மையினது மனநிலையில், ஒழுங்குமுறைக்கும் ஒழுங்கின்மைக்கும் இடையில் வாழ்ந்துகொண்டு, ஒழுங்கானதொரு முறைமையினைத் தேடுகிறோம்.

ஆனால், லக்கானோ ஒழுங்கின்மையின் வாயிலாக ஒழுங்குமுறையை உற்பத்திச் செய்வதே ஒழுங்கானதொரு முறை என்று கூறுவார். இதே போலத்தான் மொழியின் செயல்பாட்டு நிலையும் அமைந்திருக்கிறது. ஒரு சொல்லுக்கும் அது குறிக்கும் பொருளுக்கும், அது உணர்த்தும் பருப்பொருளுக்கும் நேரடியாக எவ்விதமானத் தொடர்பும் இல்லை.

உதாரணமாக, 'பூபதி' என்ற பெயரைக் கொண்டே விளக்கலாம்.



இங்கு, பூபதி என்ற சொல்லுக்கும், உண்மையான பூபதி என்ற பொருள்/நபருக்கும் எவ்விதமானத் தொடர்பும் இல்லை. ஆனால், அது எவ்வாறு உணர்த்தப்படுகிறது எனில், பூபதி என்ற சொல்லுக்கு பூமியின் தலைவன் என்ற பொருள் நிலை நேரடியாக உள்ளது. ஆனால், தலைவனில்லாத ஒருவன் என்ற நேரெதிர்ப்பொருள் நிலையிலிருந்தே தனக்கானப் பொருளை அது பெற்றுக்கொள்கிறது. மேலும், இந்நிலைப்பாடுகள் யாவும் ஒன்றுடன் ஒன்று தனக்குள்ளாகவே இயங்கி மொழியின் போலியான பொருள் தளத்தினை அமைத்துக்கொண்டு அதனுள் பொருள் கொள்கிறது. மேற்கண்ட படம் இதைத்தான் விளக்க முற்படுகிறது. மொழி எப்போதும் சூழல் பொருளையே தாங்கி நிற்கிறது, அதற்கென ஒரு நிலையான பொருளில்லை. இதைத்தான் தொல்காப்பியம்,

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே”
(தொல். சொல்.157)

என்று கூறுகிறது. இவ்வாறே அறிவு மற்றும் இலட்சிய மனங்களின் செயல்பாடானது, நனவிலி

என்ற போலியான பதிலியின் வாயிலாகத்தான் நிகழ்கிறது.

பெண் படிமங்களைத் தகர்த்தெறிதல்

இருபது நூற்றாண்டு காலத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பெண்களைப் பற்றிய ஆண்களின் சொல்லுதலே அதிகம். பெண்களைப் பற்றிய அறிதல் என்பதுகூட ஆண்களுடைய பாலின்ப துய்ப்பின் நுகர்வு வடிவின் ஓர் அழகியல் அம்சமாகவே தமிழ் இலக்கியங்கள் சித்தரிக்கின்றன. பெண்களின் மீதான ஆண்களின் அளவுமீறிய பாலின்ப துய்ப்பின் நுகர்வே தமிழ் இலக்கியச் சூழலின் பெருமைமிகுந்த அழகியலாக இருப்பது பெரும் அவலத்திற்குரியதே. மரபுரீதியாக, இதுவரை கற்பிதமாக்கப்பட்ட ‘பெண்’ என்பவளின் அடையாளத்தையும், புனிதமாக்கப்பட்ட குறியீடுகளையும் படிமங்களையும் தகர்த்தெறிதலே மாலதி மைத்ரியின் எழுத்துகளில் வெளிப்படும் தலையான கூறாகும்.

“தந்தை யாருடைய கழுத்தையோ
அறுக்கும் முனைப்புடன்

மூங்கிலை அறுத்துச் சீவி

தாயிடம் தருகிறான்” (பேய்மொழி.ப.346)

பெண்ணானவள் இலக்கியச் சூழலிலும், சமூகத்திலும் அமைதி, பொறுமை, தியாகம், கற்பு, மென்மை, தாய்மை, பாசம் போன்ற ஒற்றைப் பரிணாமப் படிமங்களுக்குள்ளேயே ஆண்மைய சிந்தனைகளால் சிறைவைக்கப்பட்டு பெண்ணியம், பெண்ணெழுத்து சார்ந்த சிந்தனைகளை வளரவிடாமல் தடுக்கும் புனிதமையமாக்கப்பட்ட கம்பிகளுக்குள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். இத்தகையப் போலியானப் புனித ஆதிக்க வடிவங்களை உடைத்துப் பெண்ணின் உடலையும் அவளது இருப்பையும் அவளது சொந்தக் குரலிலேயே பிரகடனம் செய்யும் கலகக் குரலாக மாலதி மைத்திரியின் கவிதைமொழி செயல்படுகின்றது.

“குண்டுசிக் குத்தினால் பெற்றவர் கண்ணில்
குருதிக் கசியும் பாசக்காவியத்தின்
கரங்களில் பளபளக்கும் கூர்க்கத்திகளுக்கு
கர்ப்பிணியின் சூல் கிழித்து
துடிதுடிக்கும் சிசுவைக் குத்திக்கொல்வதில்
குற்றவுணர்வு பெருகுவதில்லை”

(பேய்மொழி.ப.353)

நூற்றாண்டுதோறும் ஆண்மையின் அர்த்தத்தளத்தை வீரம், செல்வம், அறிவு, எனப் பல்வேறு சிந்தனைமுறைகளுக்கு உள்ளாக்கிய தமிழ் இலக்கிய மரபு, பெண்மைக்கான அளவுகோலை மட்டும் சிறிதும் புதுப்பித்துக்கொள்ளாமல் ஒட்டுமொத்த தமிழ்க் குடும்ப ஆண்களின் கூட்டுநினைவாக இயங்குவதையே தன்னுருவமாக்கிக் கொண்டுள்ளன.

“நள்ளிரவு டாஸ்மாக்கிலிருந்து
வீடு திரும்பும் நீங்கள்
தங்கக் காப்புடன்
வேர்வை பிசுபிசுக்கும்
ஒரு சமையலறைக் கரண்டியாய்
கண்டெடுக்க முடியும்
பசித் தட்டில்
மனைவியென”

(பேய்மொழி.ப.321)

வரலாற்றிலிருந்து பெண்களின் இருப்பை அழித்து, ஆண்மையச் சொல்லாடல்களால் நிரம்பிய ‘பெண்மை’ என்னும் எதிரிடையை, ஆணின் சார்பு பொருளாகத் தனக்குத் தேவையான ஆணியப் பெண்மையாக ஆணியச்சமூகம் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது. மரபாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட

பெண் என்பவளின் ஆண்மைய அடையாளத்தை சிதைத்து அவளின் இயல்பான இருப்பை நிலைநிறுத்துவது, ஆணாதிக்க உருவிழிவு தகர்ப்பு, அடையாளப்படுத்துதல், பண்பாட்டு மொழி சிதைப்பு போன்றவை மாலதியின் கவிதைகளில் பெண் படிமங்களைத் தகர்த்தெறிதலில் முக்கியப் பங்குவகிக்கிறது தமிழ்ச்சூழலில்.

“காலந்தோறும்

மரபின் கொடுங்கால்கள்

காதலின் சடலத்தை

முகமழிய உதைக்கும்

ஆயுள் முழுவதும்

சுயசாதி மலக்கிணற்றை

சலைக்காமல் தூர்வாரி

சரித்திரம் படைக்கும் தமிழன்”

(பேய்மொழி.ப.295)

ஆணாதிக்க மொழிக்குறியீடுகளைச் சிதைத்தல்

பெண்ணுடலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஆண்வேட்டைச் சமூகத்தால் பாலியல் நுகர்வு பொருளாகவே பார்க்கப்படுகிறது. புனிதம்*தீட்டு என்ற வடிவிலான இந்த ஆண்மைய இருமை எதிரிடைகள்தான் பெண்களின் இருப்பைக் காலங்காலமாக நிலைநிறுத்தியிருப்பது விநோதமான ஒன்றாக இருக்கிறது. ஆண்கள், பெண்ணை குடும்பம் என்ற சிறு அரசியல் அமைப்பின் தகிப்பில் சிறைப்படுத்தி விட்டுவிட்டு, தங்களைக் குடும்ப அமைப்பின் பல்வேறு சுதந்திரங்களைக் கொண்ட தன்னிச்சையாக செயல்படும் இடத்தில் தக்கவைத்துக்கொண்டனர். கடமையின் பெயராலும், சமூகப்பண்பாட்டு கட்டுப்பாடுகளாலும் பெண்ணானவள் தன்னிலையை இழந்து ஆண்மைய சமூகத்தின் உற்பத்தி விதைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பிற்கு அமர்த்தப்படுகிறாள்.

“கனவில்

பனிப் புயலும் அலைச் சீற்றமும்

அருவியின் குதூகலமும்

கானகக் கொண்டாட்டமும்

எரிமலையின் பெருவெடிப்புமாகிறாள்”

(பேய்மொழி.ப.152)

இவ்வாறு சமூக விதிகளுக்குட்பட்டு தன்னிலையை இழந்த பெண்ணை ஆண்கள் தாய்மை மற்றும் கடமை என்ற புனிதக் கருத்தாக்கங்களின் கீழ் அடிமைப்படுத்திவிடுகின்றனர். மாலதி இத்தகைய ஆணுலகப் பொருள்நிலைக் கலன்களை மாற்றியமைத்து, பாதுகாக்கும் பெண்மையினை அழித்தழிக்கும் ஆயுதமாக, எரிமலையின்

பெருவெடிப்பாக மொழியமைப்புகளை
மாற்றுவதன் மூலம் ஆண்மையச் சமூகத்தின்
பொருள்தளங்களைச் சிதறடிக்கிறார்.
பெண்ணானவள் எதிலும் பொறுமையாக
'அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போல' இருக்க
வேண்டும் என்று பயன்படுத்திய
குறியீட்டையெல்லாம் தகர்த்து அதற்கு
எதிர்நிலையில் வெடிக்கக் காத்திருக்கும்
எரிமலையென பெண்ணிருப்பைக் காட்டுகிறார்.

“எல்லையம்மனுக்கு நிழல்தரும்

அரசில் கிளைத்துத் தொங்கும் யோனிகள்

ஓயாமல் சபிக்கின்றன

பிள்ளை வரம் வேண்டி

கட்டிய தொட்டில்களை”

(பேய்மொழி.ப.330)

பெண்ணுடலை நுகரும் ஆண்களுக்கு பெண்களின்
உடலியற்கூறு சார்ந்த மாதவிடாய், தீட்டு என்ற
உயிரியல் மாற்ற நிகழ்வுகள் பண்பாட்டுப்
பொருளாகவே கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆணாதிக்க
உற்பத்திக்கும் அந்தக் கூறுகள்தான் காரணம்
என்றறிந்தபோதும் கூட பெண்களின் இருப்போ,
உணர்வுகளோ ஆண்களால் மதிக்கப்படவில்லை
என்பதே மறுக்கவியலாத உண்மை. பெண்களின்
பிறப்பைக்கூட இழிவாகக் கருதும் ஆண்கள்,
பெண்களின் வாயிலாகப் பெறப்படும் தங்களின்
ஆதிக்க அமைப்புயிரிகள் ஆண்களாக
இருக்கவேண்டும் என்ற பண்பாட்டுச்
செயல்பாடுகளிலுள்ள மூட நம்பிக்கைகளைக் கூடச்
சிதைக்கும் மொழியாக மாலதியின் கவிதைகள்
செயல்படுவதைக் காணமுடிகிறது. பெண்ணை,
ஆண்மைய சமூகத்தினது உற்பத்திக் கருவியாக
மட்டுமே ஆண்களால் பார்க்கப்படுவதும்
கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பதும் அந்தச் சமூகத்தின்
அறிவினது கீழ்த்தன்மையும் இழிவான
பார்வையையும், வெளிப்படுத்துவதாகவே
அமைந்துள்ளது.

“மழைத்துளிகளெனக் கண்களிரண்டும்

உருண்டுக்கொண்டிருக்கின்றன

அருவியென கூந்தல்

வழிந்து கொண்டிருக்கிறது

நதியென உடல்

வாழ்வைக் கடந்துக்கொண்டிருக்கிறது

கடலடைந்த கணத்தில்

எல்லையற்றதாகிச் சுழல்கிறது

உடலுலகு” (பேய்மொழி.ப.102)

இந்நாள் வரையிலும் நீரின் பண்பும்,
பெண்ணுடலும் ஆண்மைய பொருள்நிலையில்

கருணை, மென்மை என்பதான பொருள்தளங்களை
சுமந்துவந்த நிலையில் அவற்றைச் சிதைத்து,
மாலதி தனது கவிதைகளில் உயிர்களின்
ஆதாரமாகவும், உலகின் பரந்து விரிந்த
பகுதிகளாகப் பெண்ணுடலை, பெண்ணிய
இருப்பை நிலைநிறுத்திக் காட்டுகிறார்.

பாலியல் அரசியல்

இருபது நூற்றாண்டு கால ஆண்மையத்
தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பெண்ணுடல் வெறுமென
உற்பத்திக் கருவியாகவும், போகப்பொருளாகவும்,
பாலின்ப நுகர்வின் அங்கமாகவே
பார்க்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.
போர்வயிற்பிரிவினும், பொருள்வயிற்பிரிவினும்
ஆண்களின் பாலியல் துய்ப்புக்காகப் பெண்களைப்
பயன்படுத்தியதைத்தான் தொல்காப்பிய
அகப்புறத்திணைகளின் பொருத்தப்பாடுகள்
விளக்கிக் காட்ட முற்படுகின்றன. சங்க இலக்கிய
நற்றிணைப் பாடலின் வர்ணனை ஒன்றில்
மாலைநேரத்தில் தலைவன் போர் முடித்து
திரும்பும்போது, பறவை ஒன்று தன் இணைக்குக்
கொணர்ந்த இரையைத் தன் அலகால் பகிர்கிறது.
இதைக் கண்ட தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் நானும்
என் தலைவியை அவ்வாறு கூடவேண்டும் எனப்
பாகனை விரையம் செய்கிறான். இதுவரையில்
நமக்கு இதுபோன்ற இலக்கிய செயல்பாடுகள்
அழகியல் கூறுகளாகவே கற்பிதம்
செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆண்களின்
பாலியல் வேட்கை சார்ந்த உணர்வுகள் புற
உலகிலும், இலக்கிய நாகரீக வெளியிலும் கூட
சுதந்திரமாக, வெளிப்படையாகப்
பகிரப்படுகின்றன. ஆனால், தலைவனுக்காக
காத்திருக்கும் தலைவிக்குத் தன் பாலியல்
வேட்கைகளை இலக்கிய உலகின்
அழகியலுக்கென கூடப் பகிரவோ, அதைக் குறித்து
விவாதிக்கவோ எந்த ஒரு இடமும் இருப்பதாக
அறியப்படவில்லை. இத்தகைய காம உணர்வுகள்
இருந்தாலும் அதைப் பெண்கள்
வெளிப்படுத்தக்கூடாது என்பதே இந்திய
மூளையின் எழுதப்படாத விதியாக இருக்கிறது.
பொதுவெளியில் சமத்துவம் பேசுபவர்களாகூட
இது விவாதிக்கப்படுவதில்லை என்பது வியப்பே.
ஆனால் மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகளில்
இவ்வாறான பெண்களின் பாலியல் (sex) குறித்த
விவாதங்கள் உணர்வுப் பூர்வமாக,
வெளிப்படையாக ஆண்மையக் கட்டுப்பாடுகளைத்
கழித்துச் சுதந்திரமானதொரு வெளியில்
உலாவுகிறது.

“கொழுத்த களிநண்டுகள்
அலையும் அலையாத்திக்காட்டில்
செம்பவள்ச் சில்லென
ஒளிர்ந்து கொண்டிருகிறதென் யோனி”
(பேய்மொழி.ப.239)

பாலியல் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு பாலுக்குச் சொந்தமானதில்லையெனவும் ஆண்மையச் சார்பு நிலையை, ஆணுலகை வேறோடு அடியிறக்க ஆண்மை அழிதலே வழியென்றும், ஆண் பெண் இடையிலான உடலுறவில் நிகழும் அதிகாரச் சமநிலையின்மையைக் கேள்விக் கேட்பதாகவும், அதை உடைப்பதாகவும் மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகள் செயல்படுகின்றன.

“..... நீங்கள்
அழுதுகொண்டிருந்தாலும் கையை
சாதாரணமாக நீட்டி
தொடைகளுக்கு மத்தியில் வைத்து
வலு கொண்ட மட்டும் அவன்
விதைகளைப் பிடித்து இழுங்கள்”
(பேய்மொழி.ப.34)

ஆண்மையச் சார்புநிலையில் செயல்படும் எந்தவொரு அதிகாரக் குறியீடுகளையும் தகர்க்க தங்களை நீலியாக, காளியாக, பேச்சியாக, அணங்காக என விஸ்வரூப நிலைகளைப் பெண்ணானவள் அடைகிறாள் என்று பெண்விடுதலை அரசியலை, பாலியல் ஆதிக்கச் சுதந்திரம் குறித்தான விவாதங்களைத் தீவிரப்படுத்துகிறார் மாலதி.

உடலரசியல்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால ஆண்மையத் தமிழ் இலக்கியவெளி முலையையும் அல்குலையும் தமிழ் அழகியல் அடையாளமாகக் கொண்டிருந்தபோது ஏற்படாத பண்பாட்டுச் சீரழிவு, பெண்கள் தங்கள் உடலைத் தானே எழுதுவதை அரசியல் செயல்பாடாக நிகழ்த்திக்காட்டியபோது அவை பாலியல் எழுத்துகளாகவும், ஆபாச எழுத்துகளாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டன. மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகளில் உடலரசியல் செயல்படும் விதம் என்பது வெறும் புகார்களையோ அல்லது ஒடுக்கப்பட்ட கதையாடல்களையோ பதிவு செய்வதுடன் நின்றவிடுவதில்லை மாறாக, அது உடலின் மீதான முழுமையான இறையாண்மையை (Bodily Autonomy) மீட்டெடுத்துப் பிரகடனம் செய்யும் விடுதலையாக செயல்படுகிறது.

பெண்ணிய அறிதலின் தேக்கநிலைக்கு, ஆண்மைய பொருள்தளத்தினை உடன்பாட்டு

நிலையில் அணுகும் பெண்களும் காரணம். அதனால், மொழியின் பொருள்கொள்ளும் ஆண்மைய இயக்கத்தையே மறுவுருவாக்கம் செய்யும் புதுவகை சொல்லாடல் முறைகளைத் தனது கவிதைகளில் உருவாக்கியிருக்கிறார் மாலதி மைத்ரி. தமிழ்க் கவிதைச் சூழலில் பெண்ணின் உடல் என்பது வெறும் அழகியல் கூறுகளடங்கிய ஒரு பொதி. அத்தகையச் சூழலை உடைத்து உடலையே ஆயுதமாகவும், போர்க்களமாகவும் மாற்றும் அரசியலைக் கையாள்கிறார்.

“கைகளை வெட்டி நட்டுக் காடாக்கினேன்
உருண்டு விளையாட
மார்புகளை வீசியெறிய மலைகளாயின
சலனமற்ற பரப்பில்
கண்களை எடுத்து ஆற்றில் விட்டேன்
மீன் குஞ்சுகள் துள்ளிப் பெருகின
என்னுடன் உரையாட
நாவை அறுத்து வானில் எறிந்தேன்”
(பேய்மொழி.ப.85)

இது மட்டுமல்லாது பெண்ணின் உடலை வெறும் நுகர்வின் துய்ப்பிலிருந்து அகற்றி, பெண்ணுடலை போர்க்களமாக பிரபஞ்சத்தின் தொடக்கமாக, சூரியனாக, மலை, அருவி, பூமியாக, எரிமலையாக, மரணத்தின் வடிவாக என இயற்கையின் பெருவடிவாகவும், நீலி, பூமாதேவி, மதுரை அங்கயற்கண்ணி, பேச்சி, அணங்கு, அகலிகை முதலான பெண் வரலாற்றுப் படிமங்களை மொழியினது எல்லையில் அழித்தொழித்து பெண்ணிருப்பைத் தக்கவைக்க, பெண்விடுதலையைப் பேச எனப் பல தளங்களில் பெண்களின் உடல் குறித்தான அரசியலை விரிவாகப் பேசுகிறார்.

முடிவுரை

மொழியே அதிகார வடிவம் என்பது, மொழியின் பொருள்நிலை தளங்களை அதிகார வர்க்கங்கள் தங்களது பிடியின்கீழ் வைத்துக்கொண்டு இயக்குவதாதாகும். அதாவது பண்பாட்டின் பெரும் உற்பத்திக் காரணிகளாலேயே இது சாத்தியப்படுகிறது. மொழியில் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும்ான எவ்விதமான தொடர்பும் நேரடியாக இல்லாதபோதும் அவை உருவாக்கப்படுகின்றன என்பது தெளிவு. அந்தச் சொற்களின் மீது ஏற்றிவைக்கப்படும் பொருளை விளக்கவும் மொழியே கருவியாகச் செயல்படுகிறது. உண்மையில் அந்தச் சொல்லின் பொருளை அறிதல் என்பது இயலாத ஒன்றே.

காரணம் மொழியின் குறியீடுகளுக்கென எந்தவொரு பொருளும் இல்லை. அவை அனைத்துமே இடுகுறித்தன்மையுடையன ஆகும். பெண்களின் உடல்மீதான ஆணாதிக்கச் செயல்பாட்டின் தாக்கத்தால் பெண்களுக்கு இயல்பான வாழ்க்கை என்ற ஒரு போலியான பிம்பத்தை ஆண்மொழியானது உருவாக்கித் தருகிறது. இவ்வாறு ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட பொதுமனநிலை (அடிமை மனநிலை) என்ற தளத்திலிருந்து விலகி மாலதி மைத்ரி ஒரு தீவிரப் பெண்ணிய எழுத்தாளராக மட்டுமல்லாமல் அதைச் செயல்படுத்துபவராகவும் இயங்கி வருகிறார். மேலும், ஆணாதிக்கக் குறியீட்டு மொழியமைப்பினைச் சிதைத்து, எதிர்க்குறியீட்டு மனநிலையில் பெண்கள் தனக்கானவொரு இடத்தை, இருப்பை நிலைநிறுத்தும் செயல்பாட்டை விரிவாகப் பேசுகிறார். அவ்வகையில் மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகள் நேரடியாகவே லக்கான் கூறும் ஆண்மைய மொழிக்குறியீடுகளைச் சிதைத்து தனக்குத் தேவையானதொரு பொருள்தளத்தில் இயங்கி, மொழிக்குறியீடுகள் தனக்கான எந்தவொரு பொருளையும் கொண்டிருப்பதில்லை, அது தாங்கும் சூழல் பொருளையே தன்பொருளாகக் கொள்கிறது என்பதை மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகளின் உட்கூறுகளிலின் வாயிலாக விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

உசாத்துணை

1. பஞ்சாங்கம்.க, இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், அன்னம் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 2016.
2. மாலதி மைத்ரி, நம் தந்தையரைக் கால்வெதெப்படி, அணங்கு பெண்ணியப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி, 2018.
3. மாலதி மைத்ரி, மர்லின் மன்றோக்கள், அணங்கு பெண்ணியப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி, 2022.
4. மாலதி மைத்ரி, விடுதலையை எழுதுதல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், 2011.
5. ஜவகர்.க, பேய்மொழி மாலதி மைத்ரி கவிதைகள், எதிர் வெளியீடு, பொள்ளாச்சி, 2022.